

Справа „Васіленков проти України” (Vasilenkov v. Ukraine)

У рішенні, ухваленому 3 травня 2005 року у справі “Васіленков проти України”, Суд постановив, що:

- мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції;
- мало місце порушення ст. 13 Конвенції.

Суд дійшов висновку, що сам факт визнання порушення є достатньою компенсацією моральної шкоди.

Обставини справи

Заявник Валерій Павлович Васіленков є громадянином України, народився 1949 року і проживає у м. Донецьку.

У травні 2001 року було ухвалено судове рішення про стягнення з шахти, де працював заявник, заборгованої йому заробітної плати (3 786 грн.).

Тоді ж стосовно цього рішення було відкрито виконавче провадження. Втім упродовж трьох років рішення суду не виконувалось. Основними причинами невиконання рішення були: спочатку – застосування заборони на продаж власності шахти господарським судом, який слухав справу про банкрутство цього підприємства, згодом – впровадження загальної законодавчої заборони на реалізацію майна державних підприємств Законом України “Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” від 29 листопада 2001 року.

І лише 12 травня 2004 року рішення на користь заявника було виконано у повному обсязі.

Зміст рішення Суду

Заявник стверджував, що невиконання упродовж тривалого часу рішення у його справі було порушенням ч.1 ст. 6 Конвенції. Також він скаржився на відсутність у нього ефективного засобу правового захисту для оскарження надмірної тривалості виконавчого провадження.

Суд відзначив, що судові рішення у справі заявника залишались невиконаними упродовж майже трьох років, тобто від 24 травня 2001 року – дати відкриття виконавчого провадження, і до 12 травня 2004 року – дати виплати заявнику відповідної суми. Він також зауважив, що виконання рішення у повному обсязі відбулось лише після того, як Уряд дізнався, що заявник звернувся до Суду.

Суд зазначив, що невиконання судового рішення на користь заявника упродовж майже трьох років означало передусім те, що держава істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції її корисного значення. Суд зауважив, що Уряд жодним чином не пояснив причини такого зволікання. Тому Суд постановив, що мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Стосовно скарги заявника на порушення ст. 13 Конвенції Суд відзначив, що заявник не мав ефективного засобу правового захисту, аби отримати компенсацію шкоди, заподіяної тривалим невиконанням рішення у його справі. Відтак мало місце порушення ст. 13 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПРН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.